

איש לרעהו

לקט אמרות חז"ל
רעיונות, עובדות
והנהגות מגדולי
ישראל,
על מדות טובות
שמביאות לאהבת
הזולת הנלמדות
מפרשת השבוע

מכון אהבת אמת – המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת

ע"ש ר' עבי יהודה דומוביץ ז"ל

רח' אבן עזרא 2 ירושלים 9242402 טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812

ליקוט ועריכת: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס בלי רשות בכתב

שבת קודש כ אדר תשע"ג: הדלקת נרות: ירושלים 01: 5: תל-אביב: 16: 5: חיפה: 07: 5: מוצאי שבת: ירושלים: 14: 6: תל-אביב: 16: 6: חיפה: 15: 6: ר"ת: 54: 6:

פרשת כי תשא

מעביר על מדותיו

מוותר ומפקיר את זכותו...

פעם הגיע שליח מגרמניה אל הגה"צ רבי יוסף יוזל הורוביץ זצ"ל - **הסבא מנובהרדוק**, ובשורה בפיו. אחד העשירים הגדולים ציוה לפני מותו למסור את הבנין שלו לצרכי ישיבת בית יוסף בנובהרדוק.

הזרזו, איפוא, הסבא מנובהרדוק והחל במסע מיוחד לגרמניה לקבל לידיו את הבנין. והנה באמצע הדרך נודע לו שגם מישיבה פולנית נוסעים לגרמניה כדי לקבל את הבנין האמור. חשב רבי יוסף והתעמק בבעיה והבין שעתה עלולה לפרוץ מכך התנגשות בלתי נמנעת שתגרור מריבה.

באותו רגע החליט רבי יוסף יוזל החלטה נחושה: יהיה אשר יהיה, הוא מוותר ומפקיר את זכותו! הוא לא ניסה אפילו לסיים את נסיעתו ולבוא לידי בירור, אלא מיד הפך פניו, חזר ונסע לביתו ויותר לא רצה לשמוע מהענין...

המאה"ג

"ונפשי כעפר לכל תהיה..."

סיפר בן ביתו של הגאון **רבי ניסים קרליץ שליט"א**: כאשר בתו של רבי ניסים הרבנית רוזנברג ע"ה, היתה ילדה שנכנסה כבר לכלל דעת והבנה, שבה יום אחד מבית הספר כשהיא בוכיה. שאלו אותה ההורים לסיבת הבכי. והיא סיפרה כי ילדה פגעה בה קשות והכאיבה לה, עד כדי בכי סוער.

אביה רבי ניסים השתתף בצערה, ואז הוסיף ונטל סידור וביקש ממנה שתשב לידו. הוא פתח בתפלת "אלוקי נצור" והראה לה את מה שאנו מתפללים "ונפשי כעפר לכל תהיה" באומר:

"**הנה** אנחנו מבקשים מהקב"ה שגם אם כולם ידרכו עלינו וירמסו אותנו לא נרגיש כלום. נחוש כעפר שכאשר דורכים עליו... אינו מרגיש פגוע ועלוב... כן אנו מבקשים ג' פעמים ביום - כשאיפת חיים - לזכות לכך".

כיון שהדברים יצאו מהלב, השפיעו על לבה של הילדה. היא שמעה את רחשי לבו של האבא הגדול שכדאי להרגע וכמה שוה לה להיות כעפר. הבכי הסתיים. לימים העידה על עצמה, כי דברי אביה נחרטו בלבה ומאז לא חשה נפגעת מבני אדם במהלך כל ימי חייה.

מתוך מאמר

להדבק במדותיו של הקב"ה ולהיות "ארך אפים" ומוחל על עלבוננו!

נלמד מפסוקי סדר י"ג מדות רחמים (פרק לד-ז)

ואמרו חז"ל (ראש השנה יז): כל זמן שישראל חוטאין יעשו לפני כסדר הזה ואני מוחל להם וכו'. ובספר ראשית חכמה (שער הענוה פ"א) כתב: שמעתי בשם הגאונים על מה שאמרו חז"ל יעשו לפני כסדר הזה, הכוונה שיעשו סדר המדות שלימד הקב"ה למשה שהוא א-ל רחום וחנון. דהיינו מה הוא רחום אף אתה תהיה רחום וכך לכל הי"ג מדות. ואז אם יקיים את המדות הללו בפועל, הקב"ה ימוחל לו על עוונותיו.

כתב החינוך: "שידע האדם ויתן אל לבו, כי כל אשר יקרהו מטוב ועד רע, הוא סיבה שתבוא אליו מאת ה', ולא יהיה דבר בלתי רצונו יתברך. על כן כשיצערורו או יכאיבהו אדם, ידע בנפשו כי עוונותיו גרמו והשיי"ת גזר עליו בכך. ולא ישית מחשבותיו ליקום ממנו, כי הוא אינו סיבת רעתו, כי העוון הוא המסבב.

כיוצא בזה כתב בספר **חובת הלבבות**: "יבטח על הבורא יתברך ויסבול את מה שמעליבים אותו, ואל יגמול להם כמעשיהם, אלא אדרבה יגמול להם חסד ויטיב עמם כמיטב יכולתו. ויזכור בלבו שהתועלת והנוק שלו מסורים רק ביד הבורא. ואם ה' יעשה אותם לאמצעי להביא לו נזק, ידין אותם לכף זכות ויחשוד את עצמו ואת מעשיו, שהוא הקדים לעשות לאלוקיו רעה. ויתחנן אל ה' ויבקש ממנו שיכפר עוונותיו. וכשינהג כן, אויביו יהפכו להיות אוהביו, כדברי שלמה (משלי טז): "ברצות ה' דרכי איש גם אויביו ישלים אתו".

מעלות רבות ישנן לאדם המעביר על מדותיו וכבר פורטו בספה"ק. ובספר **ראשית חכמה** כתב: "ואחר שיתבונן האדם בכל המעלות שיש למעביר על מדותיו, יראה, כי יותר ראוי לו לסבול צער מועט בשביל שכר מרובה, ולא להפסיד ברגע את כל המעלות, ויגרום הפסד מרובה, שנשמעתו והשכינה מסתלקין ממנו.

לגמול חסד עם חתן וכלה, לסייע להם בממון ולשמחם ביום חופתם!

נלמד מהפסוק: "ויתן אל משה ככלתו" (פרק לא-יח)

וּכְתַב רַשִׁי: "ככלתו, כתיב חסר, שנמסרה לו תורה במתנה כלה לחתן"... ומובא בצוואת רבי אליעזר הגדול: "בני, הוי זהיר בהכנסת כלה לחופה ולשמח חתן, שכל המשמחו כאילו קיבל תורה מהר סיני שנאמר "ויתן אל משה ככלתו" - כלתו כתיב, ודאי יום שנתנה תורה, כיום שנכנסה כלה לחופה". ב' עניני חסד, הנעשים עם החתן והכלה כלולים כאן: א) חסד בגופו, ע"י שמשמח את החתן והכלה. ב) חסד בממונו, ע"י שמשפק להם את הוצאות החתונה ושאר צרכיהם ההכרחיים.

על התעסקותם של התנאים הקי' במצוות הכנסת כלה, להשיג צרכיהם של החתן והכלה, מובא מעשה מופלא בזהר הקי' (פרי בלק דף קפו ע"א): רבי יצחק ורבי יהודה היו מהלים בדרך, עד שהגיעו למקום הנקרא כפר סכנין. נכנסו להתארח אצל אלמנתו של רב המנונא סבא. היה לה בן קטן שהיה הולך כל יום לבית ספרו ללמוד תורה.

והנה באותו יום כשחזר הילד מבית הספר, נתרגש לראות את האורחים הנכבדים האלה בביתו. אמרה לו אמו: לך ותיגש לרבנים הגדולים והחשובים האלה כדי להרוויח ולקבל מהם ברכות. הלך הילד והתקרב אליהם ולפתע נרתע לאחוריו.

לתמיית אמו, אמר לה הילד: איני רוצה להתקרב אליהם, משום שהיום הם לא קראו קריאת שמע בזמנה. וכך לימדו אותי, שכל מי שלא קורא קריאת שמע בזמנה (שלרבי יהושע זמנה עד שלוש שעות מתחילת היום) שרוי הוא בנידוי כל אותו היום.

שמעו רבי יצחק ורבי יהודה את דבריו של הילד והשתאו לנוכח השגותיו של הילד. עם זאת הם הרימו את ידם וברכו אותו, ואמרו: אכן כך היה כמו שאמר הילד שלא קראנו היום קריאת שמע בזמנה. והסיבה לכך, משום שביום הזה עסקנו בצורכי חתן וכלה שלא היה להם כל צורכיהם ולכן התעכבה חופתם, ולא היה אדם אחר שיעסוק בענינם, לפיכך התעסקנו אנו במצוה זו [שא"א ע"י אחרים] ולכן לא קראנו קריאת שמע בזמנה, שמי שעוסק במצוה פטור מן המצוה. (ובהמשך מסופר שם מהיכן ידע זאת הילד, ואין כאן המקום).

כאשר אדם נותן מעותיו להשיא בהם חתן וכלה יתומים, המצוה גדולה לאין שיעור. אומרים חז"ל (שבת לא.): בשעה שמכניסין אדם לדין שואלים אותו: נשאת ונתת באמונה, קבעת עתים לתורה, עסקת בפריה ורביה... והעיר המהרש"א: מדוע חז"ל לא אומרים "קיימת פריה ורביה" אלא "עסקת"? אלא ללמדנו שהאדם נשאל האם התעסק בחסד של השאת חתן וכלה יתום ויתומה. ומכאן נלמד על חשיבות הענין שעליו שואלים בשעה שמכניסים לדין.

משכיל אל דל...

הראב"ד בירושלים של הימים ההם, הגאון רבי משה נחום וולנשטיין זצ"ל רצה לקחת כחתן עבור בנו את בנו המצויין של רבי יהודה ברגמן זצ"ל, הרב נחום ברגמן. אך דא עקא, לא היתה בידו האפשרות לתת נדוניא מכובדת כראוי לו. ואולם אשתו הרבנית התעקשה והפצירה בו מאד לגמור השידוך.

השידוך אכן יצא לפועל כשרבי משה נחום מתחייב לשלם סך מאה נפוליאון זהב שהיה סכום עצום בימים ההם. השידוך הכה גלים בכל העיר. ולרבי משה נחום לא היתה ברירה אלא לצאת לחו"ל למשפחתו המתגוררת שם, וכך יוכל להשיג את הכסף.

ואולם בהגיעו לאירופה התברר שהמשפחה שם עניה מאד [וגם התרעמו עליו שנסע משם לארץ ישראל ובכך הפסיד משרה של רבנות שהיה יכול לקבל בחו"ל]. חזר איפוא, רבי משה נחום לארץ כשבאמתחתו רק מעט פוֹך לשמיכה ועוד כמה שמלות לבתו...

בנתיים נפטרה אשתו הרבנית והשאירה אחריה תשעה יתומים קטנים. החליט רבי משה נחום לבטל את השידוך מחוסר יכולת לעמוד בהתחייבויותיו. אך כאן אירע דבר בלתי צפוי: הכלה מיאנה בתוקף למחול, בטענה כי היא לא התחייבה כלום.

מדוכא וחסר אונים הלך רבי משה נחום לבית הכנסת של הגאון רבי ישעיה בדרכי זצ"ל, אשר בו התפלל גם אבי החתן רבי יהודה ברגמן, ומתמת גודל מצוקתו ועצבונו לא היה מסוגל להתפלל עם הציבור. אלא נשאר להתפלל לבדו בלב נשבר ונדכא.

המתין לו רבי יהודה, ועם גמר התפלה שמע מרבי משה נחום את כל הענין. לפתע שלף רבי יהודה, אבי החתן [שהיה אמיד], את הסכום כולו סך מאה נפוליון זהב והגישו בנדיבות ואבירות-לב לידיו של רבי משה נחום כדי שיוכל לתת לו... את הסכום הזה כנדוניא.

לתדהמתו של רבי משה נחום לא היתה גבול: "יוכי חייב אתה לתת לי סכום כזה? כלום נתחייבת בכך?" - תמה רבי משה נחום והוסיף: "ואם אכן רצית לתת מדוע המתנת עד עתה?!"

השיב לו רבי יהודה: חז"ל אומרים: "לעולם ימכור אדם מה שיש לו וישא בת תלמיד חכם". ומשום כך אני נותן סכום גדול זה! ובאשר לשאלה השניה, כשנוכחתי עתה לראות שאין לך. שמעתי וראיתי תפילתך הבוקעת שחקים, הנני נותן לך אך בתנאי שלא תספר על כך לאיש. ואכן שמר רבי משה נחום על בקשתו עד לזמן קצר קודם פטירתו.

אורח דוד

הכנסת כלה ושמחת חתן...

מטבעו היה הגאון רבי אליהו חיים מייזל זצ"ל (אב"ד לודז') איסטניס, על כן כאשר היה יוצא למסע מחוץ לביתו, היה לוקח עמו כלי מטח.

פעם אחת, באחת ממסעותיו, נזדמן לו לבקר בעיירה קטנה, ונקרא שם לסדר קידושין לחתן וכלה. כאשר נאספו כל הקרואים עבר לחש באולם שמשוה אינו כשורה. התברר שהחתן עדיין לא הופיע לחופה, ומסרב לעשות זאת, אם לא יובטחו לו כלי מיטה. ואילו אבי הכלה שהיה יהודי עני, אינו יכול למלא אחר רצונו.

כאשר שמע רבי אליהו חיים את הדברים, יצא מיד החוצה, הוציא מן העגלה את כלי המיטה שלו ומסרם לחתן ולכלה. או-אז הסכים החתן ללכת לחופה והשמחה רבתה בעיירה, ויותר מכולם שמח רבי אליהו חיים שנזדמנה לו מצוות הכנסת כלה.

כשחזרו, הבחין העגלון שכלי המטה של רבי אליהו חיים נעלמו מעגלתו. בא העגלון אל הרבנית וסיפר לה. נצטערה הרבנית צער רב. למחרת ישב רבי אליהו חיים בחוג משפחתו וסיפר להם על החתן שסירב להכנס לחופה אם לא יובטחו לו כלי מיטה.

הפסיקה אותו הרבנית, נאנחה ואמרה: "חבל, אילו לפחות היית מוסר את כלי המטה שנגנבו לחתן ולכלה, היית מונע בכך בושה וכלימה מבת בישראל". המשך רבי אליהו חיים את סיפורו כשחיוך על שפתיו: "ועכשיו שעשיתי כך מה דינתי?!"

יחידי סגולה

לכבוד תלמידי חכמים – לעמוד לכבודם ולהתבטל בפניהם!

נלמד מהפסוק: "זהיה כצאת משה אל האהל יקומו כל העם" (פרק לג-ח)

ודרשו חז"ל (בתנחומא): מכאן שצריך אדם לעמוד לפני הזקן ומלפני חכם ואב בית דין ומלך, ויהא עומד עד שיכוסה מעיניו. ואמרו חז"ל (במד"ר טו-יג): אמר רבי אבא הכהן בר פפא: כשהייתי רואה סיעה של בני אדם, הייתי הולך בדרך אחרת שלא להטריח עליהם, שלא יהיו רואים ועומדים מלפני, וכשאמרת זאת לפני רבי יוסי בן זבידא, אמר לי: צריך אתה לעבור לפניהם ויהיו רואים אותך ועומדים לפניך ואתה מביאם לידי יראת שמים וכו'.

מספרים חז"ל בגמרא (ברכות כח.) שכאשר נחלש רבי זירא מרוב יגיעתו בתורה והיה זקוק למנוחה, היה הולך ויושב ליד פתח בית המדרש של רבי נתן בר טובי, כי אמר: כאשר יעברו התלמידי חכמים [רש"י: תלמידים היוצאים מבית רבי נתן] אזי אקום מפניהם, ואקבל שכר על כך.

תמה על כך הגרי"ש אלישיב זצ"ל (בהערות שם): מרש"י משמע שקם אף בפני התלמידים ולא רק בפני רבותיהם. וצ"ע מדוע הוצרך לקום בפניהם הרי אין מצות "והדרת" על רב בפני תלמידיו. ואף בבבל קמו זה בפני זה אבל לא בפני תלמידיהם!?

אלא מסיק מכאן הגרי"ש אלישיב, שאף במקום שאין מצוות "והדרת פני זקן", יש ענין לכבוד לומדי תורה ולקום בפניהם, ועי"ז לחזק אותם בלימודם.

מדוע באמת יש כל כך לכבוד ולחזק את לומדי התורה? התשובה פשוטה: משום שהם המה המקיימים את העולם בלימודם ככתוב "אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמת". והם המה המגינים על הארץ מפני האויבים בתורה שלומדים, ככתוב "הקול קול יעקב"... ודרשו חז"ל: בזמן שקולו של יעקב מצוי בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, אין ידי עשיו שולטות. ומפורש בתורה: "אם בחקותי תלכו ואת מצוותי תשמרו... ונתתי שלום בארץ וחרב לא תעבור בארצכם".

נמצא לאור האמור, שבהתמעטות לומדי התורה ומקיימיה, חלילה, ישנה סכנה קיומית ממש לעם ישראל. על כן יש לכבוד ולחזק את לומדי התורה אשר הם מעטים מאד [מתוך רבים בארץ ובעולם] הנוטלים לבדם על שכמם את האחריות הכבידה הזו, בעוד שהרבים משתמטים מהנשיאה בנטל החיוני הזה.

ומכאן צריכה לצאת קריאה גלויה לאנשי השלטון והתקשורת בארץ: אין זה הוגן מצד אחד לנופף עם התנ"ך לעיני כל האומות כדי להוכיח על זכותינו בארץ ישראל, ומצד שני להתעלם ואף לקרוע מהתנ"ך פסוקים שלימים המלמדים שרק בכח לימוד התורה אנו ניצולים! אין זה הוגן מצד אחד לסמוך בעת צרה ומצוקה אמיתית [כששקאדים ודומיהם מתעופפים] על ניסים שבאים מכח התפילות ולימוד התורה של בני הישיבות, ומאידך, כשהמצב קצת רגוע ב"ה, להשפיל את אותם בני ישיבות, לחנוק ולהצר את צעדיהם!

ביצד קרה שהשכן נזרק מביתו...?

גדלותם של לומדי התורה שתורתם אומנותם, היא בכך שאינם מתפשרים ואינם מוותרים ליצר הרע [המנסה להפריע להם בלימודם] אפילו על דבר קטן מהתורה הק' - אותה תורה שעל קיומה המושלם והמוחלט מסרו רבבות אלפי יהודים את נפשם בכל הדורות - שכן אין זה סוד שאם מוותרים ליצר הרע על הדבר הפעוט ביותר, הוא ממשיך ותופס עוד ועוד, עד שמשתלט לבסוף על הכל...

משל קולע על כך המשיל הבעש"ט הק': מעשה בשני שכנים שגרו זה לצד זה בשלום ובשלוה. יום אחד ניגש אחד מהם לשכנו ואמר לו: הואיל ומשפחתי התרחבה, רצוני לקנות ממך את דירתך ולחברה לדירתי. ואף מוכן אני לשלם לך יותר מהמקובל. אך השכן מסרב: "מדוע שאמכור את הדירה. טוב לי במקום הזה!"

כעבור זמן שוב חזר השכן ואומר: אם אינך רוצה למכור לי את דירתך, שיהיה כך. אך אבקש ממך טובה אחת קטנה: יש לי דברים אישיים שאינני יכול לשומרם בביתי. אם לא איכפת לך, כל מה שאבקש הוא: תן לי לתקוע אצלך מסמר אחד באיזה חדר שתחפוץ, ופעם בשבוע, ביום שישי, אני נכנס ותולה על המסמר את התיק שלי, וכך כל שבוע אקח אותו ואחליף. הריני מוכן לשלם לך על כך סכום עצום של עשרים וחמש אלף דולר!

כששמע הלה את הסכום נדהם: "מה קרה לך? וכי דעתך נשתבשה עלקך? כזה סכום גדול רק בשביל לתלות תיק על מסמרי!"

אך השכן בשלו: "זה חשוב וכדאי לי מאד ולכן אני מוכן לשלם. אבל כמובן זה צריך לעבור בטאבו עם עורך דין, שלא יבוא יום ותחזור בך מהעיסקה.

השכן כמובן התלהב מהעיסקה החלומית הזו ורץ לספר לאשתו בהתרגשות איזה נס קרה להם שהשכן השתגע ומוכן לשלם להם כזה סכום רק בשביל השתמשות במסמר אחד בביתם.

עבר שבוע ראשון. השכן נכנס לתלות את תיקו על המסמר שלו. קיבלו אותו בכבוד מלכים... וכך גם בשבוע השני. כל המשפחה כבר ידעה על האורח הנכבד שאמור להכנס בקביעות כל יום שישי לתלות על המסמר את חפציו. הם מקבלים אותו בשמחה מהולה ברחמים: מה קרה לו לשכן הפיקח שראה לעשות שטות כזו?

והנה כעבור מספר ימים, ריח נורא של סרחון נודף בבית... מנסים לאתר את מקור הריח. עד שאחד הילדים אומר לאבא: תחבתי את אפי לתוך התיק של השכן. הסרחון מגיע משם...

מיד מטלפנים להזעיק: "אנא בוא מהר! קרתה איזושהי תקלה. כנראה אוכל מקולקל בתיק שלך..." עונה השכן: "מצטער כרגע אין לי זמן..." "אבל הריח נורא, הילדים לא יכולים לישון!" "אין מה לעשות זה בעיה שלכם, זכותי להניח שם מה שאני רוצה! קניתי זאת בכסף מלא..."

מציעים השכנים: "אז אולי אנחנו בעצמנו נזרוק את זה..." "אין לכם רשות" - מגיב השכן - "זה שלי ויש חוזה מפורש..."!

רק עתה הבינו שנפלו בפח. בלית ברירה נאלצו לבסוף למכור את הדירה שלהם לאותו שכן בחצי מהמחיר שדרש בתחילה. ועוד עשו זאת בשמחה עם אמירת "ברוך שפטרנו..."

אומר הבעל שם טוב: כל המאבק של היצר הרע וחילותיו כנגד לומדי התורה הוא על המסמר הראשון... לא יותר! אך כשהוא משיג את המטרה "הקטנה" הזו, ממשיך להרחיב בקלות את שליטתו כמה שרוצה, ואז מפסידים הכל, רח"ל.

ומי כעמך ישראל

בין איש לרעהו – סיפורים בני זמננו

”נס פורים שלי”

לפתע הבזיק הרעיון במוחי: הבנים שלי יוצאים בשעה 7:00 לתלמוד תורה. בעלי יוצא אחריהם לתפילה בבית הכנסת. כנראה שאחד מהם הבחין בשקית, סבר לתומו שמדובר בשקית שממתינה בדרכה לאשפה והוא נטל אותה עימו בדרכו...

הדמיון כיצד מתגוללת לה השמלה היקרה באשפה, טובלת במיצים השכונתיים, הריצה אותה לרחוב. ושם, הבחינה לחרדתה שהפחים ליד הבניין כבר מרוקנים לחלוטין.

פירושו של דבר שה"אוטו-פח-הזבל" היה כאן לא מכבר!...

* * *

נו, בנקודת זמן זו לכאורה לא היה מה להוסיף בהשתדלות - יקרה ככל שתהיה השמלה. אם הפח מרוקן לחלוטין המשמעות ברורה!

אלא שהצער הרב שיסב הדבר לכמה נפשות בישראל לא נתנו לה מנוח. הן היוו את הדלק להמשיך לנסות לאתר את השמלה במסלול בו צועדים הילדים לתלמוד תורה.

באמצע מסלול הליכתם שכנה מכולת האשפה - "צפרדעי" בפני העם. הצצה קטנהלתוך הצפרדע גילתה שולי שקית חדשה מציצים.

בעזרת מטרייה של אחד העוברות ושבות נשלפה השקית ובתוכה... השמלה!

* * *

"כשחזרתי הביתה הרגשתי שזהו נס הפורים שלי - כי למעשה כולנו רצינו לעזור פח, והקב"ה סייע בידינו שלא תיגרם חס ושלוש עוגמת נפש גדולה שיכלה ללכת ולהתפתח אלמלא עלה הרעיון אודות האשפה במוחי".

"והנס היותר גדול, שמידי יום ביומו מפנים את המכולה בשעה 7:30. באותו יום התאחרו משום מה ופינו אותה כשעה לאחר מכן. כלומר, אם היו מפנים את המכולה בזמן הקבוע - הסוף ידוע".

"והסוף הידוע" כולל דמעות של בת ישראל על התחפושות המפוארות שנגזזה... אי נעימות של אמא שלה שביקשה לשאול את הבגד היקר, שסיים את דרכו במתחם האשפה של העיריה ב'גבעת שאול'... ולא מעט צער ותסכול הן אצל בעלת הבגד עצמה, והן אצל בעלת המעשה...

בבתים רבים משתדלים להשיג לקראת פורים תחפושות ואביזרים מקרובים ומכרים, כי בסך הכל מדובר בתחפושת ליום אחד בלבד. מדובר בנוהג מבורך שחוסך בזבז מיותר של כסף, אלא ששאלה של ציוד יקר גוררת עמה גם מידה רבה של אחראיות.

הסיפור שהגיע אלינו עוסק במקרה שכזה והוא ממתין על המדף מפורים אשתקד - ואולי אף לפני כן!

* * *

גיסתי, שמתגוררת בבית שמש, ניסתה להשיג תחפושת לילדתה שבנויה על בסיס שמלה מפוארת ששימשה את בת חברתה בשמחה משפחתית. השמלה שכנה כבוד בירושלים, ועל מנת להעבירה לבית שמש יצרה קשר עם אחייניתה - בתי - שלומדת בסמינר בירושלים. בתי היתה אמורה למסור זאת למורה מבית שמש שמשלתמת בבית ספרה.

השמלה היתה אמורה להגיע לבית האחיינית, כלומר לביתנו, במוצאי שבת - כאשר המסיבה של הילדה עתידה להתקיים ביום שני. סיכמנו עם חברתה של גיסתנו שאם השמלה תגיע לביתנו מאוחר בלילה, ישאירו אותה מחוץ לדלת.

* * *

יום ראשון, 7:30 בבוקר. הצצתי החוצה ולא גיליתי שום שקית.

ידעתי את דחיפות וחשיבות העניין ומיד התקשרתי לגיסתי שתברר מה קרה. בעוד זמן לא רב תצא ביתי לסמינר ואיככה אוכל וראיתי באבדן מסיבת הפורים של אחייניתי בבית שמש?...

כעבור דקות ספורות חזרה וסיפרה ששוחחה עם חברתה שטוענת שהניחה את השקית בחצות ליל מאחורי הדלת. לאחר שהבחינה שהאור כבוי לא צלצלה בפעמון וגם לא נקשה בדלת.

לנוכח הבגד היקר שנבלע באדמה כמעט ואיבדתי עשתונות. להיכן נעלמה השקית? האם יש סיכוי בעולם שפורץ הבחין בה באמצע הלילה? מה לו ולאיזה בגד כרוך בשקית?!

אז אולי התבלבלה האשה והניחה את השקית על דלת אחד השכנים? סיור קטן בחדר המדרגות הבהיר שהשקית איננה. נעלמה ללא שוב.

אז להיכן אם כן נעלמה השמלה היקרה?!